

Oogcontact

Fergus McNeill

Oogcontact

De Fontein

Eerste druk, 2013

Oorspronkelijke titel *Eye Contact*

First published in Great Britain in 2012 by Hodder & Stoughton,
an Hachette UK Company

Copyright © 2012 by Fergus McNeill

The right of Fergus McNeill to be identified as the author of this work has
been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents
Act 1988

Copyright © 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter van Dijk

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Amanda Carlsson Photography

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3335 0

ISBN e-book 978 90 261 3336 7

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met be-
staande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektro-
nisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anna & Cameron
Voor altijd en zonder voorbehoud

Hij had zich al vroeg gerealiseerd dat hij regels moest stellen. Anders was er geen structuur, geen echte uitdaging... en wat had het voor zin als er geen uitdaging was? Hij vroeg zich af hoeveel anderen dit pad vóór hem hadden bewandeld, zich ongezien door de maatschappij hadden bewogen terwijl hun daden kleine rimpelingen in het nieuws veroorzaakten en zichzelf volkomen anoniem bleven, verscholen in de openbaarheid.

Kleine rimpelingen.

Hij glimlachte bij de gedachte. Het was ongetwijfeld moeilijker vandaag de dag, stukken veeleisender dan het nog maar twintig jaar geleden moest zijn geweest – meer bewakingscamera's, geavanceerdere methoden van forensisch onderzoek. Maar in veel opzichten was het daardoor een stuk spannender.

Kleine rimpelingen.

Hij zag ze zich verspreiden in het verder rustige water, glimmend in het licht van de straatlantaarns aan de overkant. Verderop vlakten ze af en vormden zwijgende cirkels rondom de gestalte die daar lag. Op de buik. Bewegingsloos, na momenten van hevig verzet. Toen verdween hij, net als de laatste rimpeling.

Deel 1

Severn Beach

1

Woensdag, 2 mei

Robert Naysmith keek peinzend naar het getypte menu achter het raam. Vervolgens duwde hij de deur open met zijn onderarm, zodat de mouw van zijn colbert direct lichaamscontact met het glas voorkwam.

Oude gewoonten.

Boven de deur hing een bel die rinkelde toen hij naar binnen stapte, en zijn gepoetste schoenen maakten een zacht tikkend geluid op de keurig geboende houten vloer. Acht tafels, zorgvuldig gegroepeerd in de kleine ruimte, met linnen tafellakens en bloemen in ranke vazen. Artistieke foto's aan de muur. Maar slechts één klant – een sikke-neurig ogende man die was verdiept in zijn krant, met een halflege mok naast zijn elleboog.

Naysmith liep naar de toonbank, de ogen gericht op de vrouw die met haar rug naar hem toe stond. Hij bestudeerde haar lichaamsbouw – de smalle schouders, het sluike bruine haar – en verlegde zijn blik kalm naar het bord met het menu toen ze zich omdraaide.

‘Kan ik je helpen?’

Ze had een zachte, warme stem, waarin een spoor van het streekdialekt doorklonk.

‘Serveren jullie nog ontbijt?’ vroeg hij.

Ze wierp een blik omhoog naar de klok aan de muur, keek hem vervolgens weer aan en schudde haar hoofd.

‘Dat doen we meestal alleen maar tot halfelf...’

‘Ik snap het,’ zei Naysmith begripend. ‘Ik wil je geen moeilijkheden bezorgen...’

Hij bleef haar strak aankijken, met een enigszins kwajongensachtige blik, waarop ze haar ogen afwendde.

‘Nou,’ zei ze toegeeflijk, terwijl ze een verdwaalde haarlok opzij duwde, ‘we hebben het niet bepaald druk. Wat zou je willen hebben?’

Naysmith keek naar het bord met het menu.

‘Eggs Benedict?’

‘Dat zal wel lukken.’ Ze riep naar de keuken om de order door te geven.

‘Tets drinken?’

‘Zwarte koffie graag.’

Ze draaide zich om en pakte een lege mok, terwijl Naysmith zijn portefeuille tevoorschijn haalde. Ze droeg een blauwe trui – eenvoudig, maar strak genoeg om te kunnen zien dat ze een goed figuur gehad. Heel weinig make-up, maar dat soort passieve schoonheid had hij altijd nogal aantrekkelijk gevonden.

‘Is dit jouw zaak?’ vroeg hij. ‘Of ben je een opstandige werknemer en serveer je lukraak ontbijt als je daar zin in hebt?’

De vrouw schoot in de lach toen ze de mok onder het koffiezetapparaat plaatste.

‘Het klopt allebei een beetje,’ antwoordde ze. ‘Ik drijf deze zaak samen met mijn zus, dus eigenlijk kan ik doen wat ik wil.’

‘Het is vast leuk zijn om eigen baas te zijn.’

Ze plaatste zijn koffie op de toonbank en nam zijn geld aan.

‘Soms wel,’ beaamde ze terwijl ze zich omdraaide naar de kassa. ‘Soms ontmoet je aardige mensen.’

Naysmith glimlachte toen ze hem het wisselgeld teruggaf.

‘Bedankt.’ Hij bleef bij de toonbank staan en snoof de geur van zijn koffie op.

‘En jij?’ vroeg de vrouw hem even later. Ze was verlegen op een charmante manier.

‘Ik ben gewoon een van die aardige mensen,’ loog hij.

Naysmith had altijd een zwak gehad voor Clifton. Er waren veel mooie plekjes, vooral in de buurt van de hangbrug. Lommerrijke straten met monumentale oude huizen, smalle wegen langs steile hellingen, boetiekjes en cafés die werden bezocht door goedgeklede klanten. Een groot verschil met de rest van Bristol: Clifton was een eiland van kalmte, met uitzicht op het stadsgewoel dat zich beneden uitstreckte als een nevelige zee.

Hij bleef staan bij een tweedehands boekwinkel en glimlachte toen hij het briefje zag dat aan de deur was vastgeplakt: *Terug over 10 minuten*. De inkt was vervaagd en het plakband zag er gebruikt uit. Het leek erop dat de eigenaar wel vaker even weg was. Maar eigen-

lijk maakte dat de winkel alleen maar aantrekkelijker. Achter het raam torenden hoge stapels vergeelde paperbacks, in wankel evenwicht gehouden door grotere boekwerken die ertegenaan waren geplaatst. Hij overwoog later terug te komen om er wat rond te neuzen en keek op zijn horloge – kwart voor twaalf. Zijn vergadering met de Merentha Group was pas om drie uur. Tijd genoeg als hij besloot hier nog terug te komen.

Uit een bakkerij aan de overkant van de straat kwam de geur van pas gebakken brood maar hij liep verder de heuvel op, genietend van de zon en de winkeletalages, onbekommerd over waar zijn voeten hem zouden brengen.

Aanvankelijk was het niet meer dan een smeulende gedachte, een knagend gevoel dat hij niet precies kon thuisbrengen, maar het werd sterker naarmate hij verder liep.

Het was maanden geleden dat hij voor zijn werk in Bristol had moeten zijn, en nog langer geleden dat hij hier in Clifton was geweest. Dit gedeelte van de stad oefende een bijzondere aantrekkingskracht op hem uit. Hij had goede herinneringen aan die keer toen hij in een piepkleine galerie een bijzonder interessante vrouw had ontmoet. Ze bleken allebei een hekel te hebben aan moderne beeldhouwkunst, ze had gek-scherend opgemerkt dat zelfs slechte kunst mensen kon verenigen. Even vroeg hij zich af of ze nog steeds in diezelfde flat woonde, met de slaapkamer die uitzicht bood op de Downs, maar hij zette de gedachte snel van zich af.

Dit was niet het soort ontmoeting dat hij in gedachten had.

Het was alweer een behoorlijke tijd geleden. En dat hij hier vandaag voor zaken moest zijn vormde de perfecte gelegenheid een nieuwe uitdaging aan te gaan. Weer opnieuw iemand te vinden.

Hij stopte bij een antiekwinkel en liet zijn blik dwalen over de verweerde medailles, de stoffige uniformen en andere militaria die hem normaal gesproken zouden interesseren. Maar vandaag niet. In plaats daarvan keek hij naar de weerspiegeling van de straat achter hem. De mensen die voorbijliepen, zich onbewust van zijn aanwezigheid in hun midden, van het feit dat ze door hem werden bespied. Het kon ieder van hen zijn...

Zijn spiegelbeeld glimlachte terug: een goed verzorgde man van achter in de dertig, lang en slank, met kort donker haar dat nog nergens dun begon te worden. Onderzoekende donkere ogen bekeken zijn colbert en overhemd, stijlvol maar modern, geschikt voor een succesvolle sales director.

Hij realiseerde zich nu dat hij al de hele ochtend had geprobeerd afleiding te zoeken. Maar zijn rusteloosheid, zijn opwinding en het toenemende gevoel van onvermijdelijkheid namen toe.

Terwijl hij verder wandelde in de richting van Clifton Down, genoot hij van de merkwaardige mengeling van opwinding en spijt die hem in deze fase altijd leek te bevangen. Een vertrouwd gevoel ondertussen.

Hij keek opnieuw op zijn horloge. Vijf voor twaalf. Het had echt geen zin het nog verder uit te stellen. Hij had de beslissing genomen – al jaren geleden. Nu hij op het punt stond te beginnen voelde hij de kille sensatie in zijn maag die hij altijd ervoer tijdens de voorbereiding.

Goed.

Het park lag voor hem. Hij zou erdoorheen lopen; helemaal naar de andere kant. De eerste die na de klok van twaalf oogcontact maakte zou het zijn.

Hij liet zijn kin even zakken, haalde diep adem om zich te ontspannen en zijn hoofd leeg te maken, en vertrok.

Het was een onbewolkte dag en het hooggelegen park Clifton Down strekte zich rondom hem uit, als een groene zwachtel onder de helder blauwe hemel. Vers gemaaid gras vulde de lucht met een heerlijke, frisse geur. Langs het rechte, geasfalteerde pad stonden bankjes die allemaal bezet waren. Het warme weer had sommigen zelfs verleid onder de bomen op het gras te gaan zitten, hoewel het nog tamelijk vroeg was voor de lunch. Hij glimlachte opnieuw. Wat een geweldige dag om het te doen.

Een naargeestig ogend mannetje keek naar hem op toen hij zijn bankje passeerde, en trok een gemeen gezicht achter een stevig vastgehouden boterham. Hij had er duidelijk geen zin in iets te delen, zeker niet zijn bankje. Naysmith keek op zijn horloge: 11.58 uur. Jammer, maar dit versterkte zijn hoop dat hij iets beters zou vinden, een waardige kandidaat. Hij liep door.

Dit onderdeel van het spel was altijd spannend. Verder kwam het

grotendeels neer op vaardigheden en strategie, maar hier, aan het begin, gaf hij de controle uit handen en leverde hij zichzelf over aan het lot. Het kon iedereen zijn, dat was de échte uitdaging.

Iedereen.

De willekeur maakte het spel écht, gaf de vaardigheden en de strategie betekenis. Vanzelfsprekend waren er regels – de voorsprong van 24 uur, slechts één potentieel slachtoffer per keer, et cetera – allemaal met zorg gekozen om het interessanter te maken. Maar wat was een spel zonder een daadwerkelijk kanselment?

Ergens in de verte luidde een kerkklok.

Twaalf uur.

Het mocht dan verleidelijk zijn een rondje te maken en de man met het broodje weer op te zoeken, maar dat kwam neer op vals spelen. De regels waren er niet voor niets. Hij moest helemaal doorlopen tot aan de andere kant van het park voordat hij kon terugkeren.

Verderop op het pad naderden mensen. De eerste was een jongeman. Een Chinees, zo te zien. Bijna een meter tachtig lang, piekjeskapsel, slanke lichaamsbouw. Hij droeg smetteloze witte sportschoenen en luisterde naar zijn iPod. Zijn kleding leek te duur voor een student, maar hij kon niet veel ouder zijn dan een jaar of twintig. Ze naderden elkaar, totdat Naysmith het blikkerige geluid van zijn oordopjes kon horen, maar hij liep voorbij zonder op te kijken.

Een ogenblik later verscheen een gezette vrouw van in de vijftig. Ze zou ieders tante kunnen zijn, met haar grijzende haar, bloes met een bloemetjesmotief en dure tas. De vrouw keek argwanend, week uit naar de rand van het pad toen ze elkaar naderden en vermeed zorgvuldig hem aan te kijken. Haar soort deed dat vaak. Op een andere dag zou hij zich misschien een beetje beledigd hebben gevoeld door de manier waarop ze hem zo opzettelijk meed. Per slot van rekening was er niets aan hem of zijn manier van doen dat wie dan ook als bedreigend zou kunnen ervaren. Toch had ze vandaag volkomen gelijk.

De volgende waren twee jonge vrouwen op een bankje: achter in de twintig of voor in de dertig, een blondine en een met rood haar, allebei netjes gekleed. Misschien waren ze hun kantoor ontvlucht om buiten te lunchen. Ze zaten te praten toen hij hen naderde, wisselden de laatste roddels uit voordat ze terug moesten naar kantoor.

De roodharige zat met haar rug naar hem toe, maar haar vriendin keek op toen hij passeerde, een seconde maar, waarna ze het gesprek weer vervolgde.

Zij zou het zijn.

Hij vertraagde zijn pas en concentreerde zich volledig, nam elk detail in zich op, legde haar vast in zijn brein.

Op het oog had ze een gemiddelde lengte – al was dat moeilijk te zeggen omdat ze zat – en een tamelijk slank, atletisch figuur. Haar grijze broekpak zag er representatief uit en stond haar goed. Ze droeg geen ring aan de hand waarin ze haar Starbucks-beker hield.

Hij zette een volgende stap...

Steil haar tot op de schouders, met goedkope plastic klemmen om het uit haar gezicht te houden, vaalblond met sporen van highlights.

...een volgende stap...

Bleke huid, fraaie kin, hoge jukbeenderen, kleine neus, niet te veel make-up, gaatjes in haar oren en kleine oorlelletjes. Hij prentte de vorm van haar mond met de iets té getuite lippen in zijn geheugen en besteedde de laatste seconden aan haar ogen: vaal grijsgroen met mooie wimpers.

Toen was hij haar voorbijgelopen. Een vluchtig moment, maar meer was niet nodig.

Een gezicht vergat hij nooit.

Opnieuw een blik op zijn horloge: het was 12.07 uur. Ze had 24 uur respijt, en hij had een vergadering om drie uur. Opgewekt grinnikend verliet hij het pad en liep terug in de richting van het centrum.

De volgende ochtend sliep Naysmith uit. Toen hij beneden kwam voor een laat ontbijt was de receptie druk bezig met gasten die uitcheckten. Hij koos een tafel bij het raam, en een hoofdknikje was voldoende om de aandacht te trekken van de oplettende jonge ober, die hij koffie liet halen. Het ontbijtmenu bevatte geen verrassingen, en toen de koffiepot voor hem werd neergezet was Naysmith al bezig met het lezen van e-mails op zijn telefoon.

Hij bestelde zonder op te kijken en tikte door op zijn schermje. Het korte bericht aan een van zijn ondergeschikten maakte hij af. De

eetzaal was nu bijna leeg, afgezien van hemzelf en een paar andere gasten die laat waren opgestaan: een zakenman met overgewicht die in de weer was met spek en eieren, en een ouder echtpaar dat zwijgend rondkeek tijdens het naar binnen schrokken van hun geroosterde boterhammen.

Hij schonk zichzelf wat koffie in, tilde de kop omhoog, hield die onder zijn neus en snoof het aroma op voordat hij er een slok van nam. Hemels.

De ruimte zag er die ochtend anders uit door het zonlicht dat door de ramen naar binnen scheen en alles voorzag van een gouden gloed. De afgelopen avond had hij zich vermaakt aan de andere kant van deze ruimte.

De bespreking met de Merentha Group was nog beter gegaan dan hij had verwacht. Jakob Nilsson, hun onderhandelaar, was een grote, vriendelijke Noor met een stevige handdruk en een bulderende lach. Hij was dikker en een beetje ouder dan hij door de telefoon had geklonken. Met betrekking tot de cijfers was hij opvallend redelijk geweest en ze waren ter plekke in zijn kantoor tot overeenstemming gekomen. Hij droeg een uitstekend pak en Naysmith had vrijwel onmiddellijk sympathie voor hem opgevat.

Jakobs collega, Michaela, bleek niet alleen intelligent te zijn, maar was ook op een subtiele manier aantrekkelijk, met kastanjebruin haar tot op de schouders, een gereserveerde glimlach en donkere, dwalende ogen. Haar kleding was klassiek maar elegant: een zwart jasje met een fraaie snit, een eenvoudige crèmekleurige bloes en een rok. Dat laatste getuigde van zelfvertrouwen. De kalmte waarmee ze hun leveringsvoorwaarden besprak had vreemd genoeg iets aantrekkelijks, en hij had het tweetal uitgenodigd na afloop iets te gaan drinken. Ze waren begonnen in een nabijgelegen bar aan de waterkant.

Jakob gebaarde naar hem met zijn glas. ‘Vertel me eens, hoe ben je bij Winterhill terechtgekomen?’

Naysmith leunde achterover in zijn stoel.

‘Ik hou van een uitdaging,’ antwoordde hij. Heel even permitteerde hij het zichzelf Michaela in de ogen te kijken, voordat hij zijn blik weer op Jakob richtte. ‘Winterhill gaf me de gelegenheid een eigen afdeling van de grond af aan op te bouwen en de boel te runnen zoals ik dat zelf wil.’

‘Is het een goeie tent om voor te werken?’

‘Reken maar.’ Naysmith glimlachte. ‘Ik zit doorgaans een dag per week in het kantoor in Woking, maar de rest van mijn tijd is flexibel. Ik werk het aantal uren dat nodig is en zolang ik maar voldoende omzet genereer is de directie tevreden.’

‘Ik heb gelezen dat jullie onlangs een filiaal in Duitsland hebben geopend.’ Michaela had een vaag Welsh accent. ‘Kennelijk gaat het goed met de zaken.’

Hij knikte. ‘Jullie hebben je huiswerk goed gedaan,’ zei hij. ‘Duitsland is op één na onze grootste markt en een van onze wederverkopers was gevestigd in Hamburg. Het leek een logische beslissing ze over te nemen en zodoende hun kennis in huis te halen. Het betekende ook verlichting voor mijn team in Engeland, dat het werk nauwelijks meer aankon. Waren meer van onze cliënten maar net zoals jullie. Meestal is er meer dan één bespreking nodig om tot een conceptovereenkomst te komen.’

Jakob lachte. ‘Ja, maar wij weten wat we willen.’

Naysmith glimlachte naar Michaela.

‘Dat geldt ook voor mij.’

Tegen zeven uur was het wel duidelijk dat niemand zat te popelen om naar huis te gaan, dus stelde Naysmith voor te gaan eten in een nabijgelegen hotel. Hij herinnerde zich dat het restaurant daar tamelijk goed was en dat het hotel beschikte over een comfortabele lobby. Hij kon er een kamer nemen, dat bespaarde hem de ellende van de trage stoptrein richting huis en verschaftte hem een legitiem excuus om te blijven overnachten en de volgende dag in Bristol te zijn.

Het dinertje verliep onverwacht aangenaam. Naysmith had heel wat stomvervelende Scandinaviërs meegemaakt, maar Jakob was een man van de wereld. Michaela zorgde voor de nodige spanning in hun conversatie. Aanvankelijk had hij zich afgevraagd of Jakob iets met haar had, er leek een vage aantrekkingskracht tussen het tweetal te bestaan. Naarmate de maaltijd vorderde herzag hij zijn mening. De grote Noor viel op haar, en ze genoot van de aandacht, maar veel verder was het nooit gekomen.

Onder het eten verschoof het gespreksonderwerp van zaken naar vertier.

‘Jeetje, had ik dat maar eerder geweten,’ zei Michaela toen het

thema muziek ter sprake was gekomen. ‘Er is een tentje in King Street waar bijna iedere avond een geweldige jazzband speelt.’

Naysmith haalde zijn schouders op. ‘Als ik weer eens een avond in Bristol ben...’

‘Zeker weten.’ Ze glimlachte.

Het was perfect. Hij had een dergelijke deal nog nooit in gevaar gebracht door met een vrouw aan te pappen. Als ze iets met Jakob had gehad, dan had hij afstand bewaard. Maar zoals het er nu voor stond had hij een aangename avond. Hij stelde Michaela tal van openhartige vragen, betuigde enerzijds zijn sympathie voor Jacob, maar flirtte subtiel met haar en ging zo speels de concurrentie met hem aan.

Het was bijna tien uur toen Jakob zijn jas ging halen bij de garderobe. Naysmith, die samen met Michaela nog even was blijven zitten, stak terloops zijn hand in zijn zak en haalde haar visitekaartje eruit. Er stonden drie telefoonnummers op. Hij boog zich voorover om de afstand tussen hen te verkleinen.

‘Is dit je mobiele nummer?’ vroeg hij haar, wijzend op het kaartje.

‘Ja,’ antwoordde ze rustig, zonder ernaar te kijken. Hij keek haar aan en ze hield zijn blik veel te lang vast.

Het was verleidelijk. Hij zou haar hand kunnen aanraken en haar kunnen uitnodigen nog iets te komen drinken op zijn kamer, maar na enige aarzeling zag hij ervan af. Ze had iets speciaals, een bijzondere kwaliteit waar hij niet al te gehaast een beroep op wilde doen. Hij kon zich lome zomeravonden met haar voorstellen, zag haar glimlach voor zich als ze naast hem wakker werd, bedacht dat het misschien zelfs prettig zou zijn haar te horen praten.

Hij stak het kaartje bedaard weer in zijn zak en glimlachte. ‘Als ik hier weer een avond ben, houd ik je aan je belofte.’

Toen kwam Jakob terug en was het moment voorbij. Maar de lichte teleurstelling in haar blik bevestigde zijn vermoeden.

Ze was iets om naar uit te kijken als hij meer tijd had...

Die gedachte koesterde hij toen zijn ontbijt arriveerde.

2

Donderdag, 3 mei

Later die ochtend belde Naysmith naar kantoor en handelde wat e-mails af. Even voor elf uur verliet hij het hotel. Het had geen zin te vroeg aan te komen, maar hij wilde voor het middaguur in Clifton Down zijn.

Hij gaf de taxichauffeur opdracht hem af te zetten bij Sion Hill, op bijna twee kilometer afstand van het park. Zelfs in dit vroege stadium was het beter voorzichtig te zijn, en hij had tijd genoeg. Hij doodde wat tijd door de Clifton hangbrug op te lopen. Halverwege bleef hij staan, een eenzame figuur, hoog boven de Avon Gorge, met zijn lint van zilverkleurig water en de minuscuul ogende auto's die erlangs reden. Hij keek over de stad naar het zuiden, naar de bleke horizon verderop, sloot zijn ogen en genoot van de wind. Op deze grote hoogte voelde het alsof je vanuit de hemel op de wereld neerkeek. Een geweldige sensatie.

Hij was onoverwinnelijk.

Een smal voetpad kronkelde omhoog naar een open grasveld met witte banken vanwaar je uitzicht had op de brug. Toen hij de top van de heuvel had bereikt kwam er een jonge labrador enthousiast op hem af gerend. Hij bukte om zich met het beest bezig te houden, terwijl het baasje, een dikke vrouw van in de veertig, zich in zijn richting haastte. 'Sammy. *Sammy!*'

'Ik geloof niet dat hij u heeft gehoord,' zei Naysmith grinnikend. Hij wreef de hond achter de oren.

De vrouw schudde haar hoofd en probeerde op adem te komen. 'Het spijt me vreselijk.'

'Dat is nergens voor nodig, het geeft niets,' zei hij lachend. 'Maar gaat het wel een beetje? Het lijkt erop dat hij u nogal heeft uitgeput.'

'Ik heb nooit geweten dat een hond zo vermoeiend kon zijn.' Ze glimlachte quasibeteuterd. 'Dit is nog erger dan de sportschool.'

‘Maar hij is wel beter gezelschap.’ Hij aaide de hond nog een keer en stond op. ‘Weet u misschien hoe laat het is?’

De vrouw fronste haar wenkbrauwen en keek op haar horloge. ‘Twintig voor twaalf.’

Naysmith glimlachte. ‘Ik moet er eens vandoor. Anders loop ik iemand mis.’

Het voetpad voerde omlaag langs een rij bomen met overhangende takken en kwam uit op de weg. Hij stak over, liep een glooiende heuvel op en bewonderde de huizen die uitkeken over het park.

Ergens sloeg een klok twaalf uur. Nog zeven minuten en dan waren haar 24 uur om. Deze periode van respijt gaf hij ze allemaal, een voorsprong die ze konden benutten om te verdwijnen voordat hij ze kwam zoeken. Ze kon nu overal zijn, maar dat maakte de uitdaging juist boeiender. En uiteraard wist ze niet dat hij eraan kwam.

Boven aan de heuvel boog de weg af naar rechts en hij volgde hem, met beheerste tred, weerstand biedend aan de verleiding zich te haasten.

Een zoemtoon in zijn zak verstoorde zijn loopritme en hij vloekte binnensmonds. Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn, keek naar de naam op het scherm, zuchtte en drukte het gesprek weg. *Niet nu.*

Hij zette zijn telefoon uit, maakte zijn hoofd leeg en dacht alleen nog maar aan haar; hij haalde zich haar gezicht voor de geest, haar ogen, de kleine neus en het sluike haar dat tot op haar schouders viel. Nu hij zich concentreerde op haar beeltenis maakte zich een zekere rust van hem meester.

Hij was slechts een paar honderd meter van de hoek van Stoke Road verwijderd. Het was zes minuten over twaalf, maar hij tuurde gespannen naar de grote wijzer van zijn horloge, totdat die de twaalf had bereikt. Toen keek hij weer op.

Zeven minuten over twaalf – het spel kon beginnen!

Snel liet hij zijn blik over het park glijden, de verschillende figuren in de verte bestuderend, op zoek naar iemand die op haar leek. Hij stak de weg over, maar negeerde het voetpad en liep dwars over het gras in de richting van de bank waarop ze 24 uur geleden had gezeten.

Probeer haar nu voor je te zien, slank figuur, ongeveer een meter zeventig, vaalblond haar...

Hij bewoog zich resoluut naar het midden van het park en keek voortdurend om zich heen. Het was essentieel dat hij haar zag voor-

dat ze hem in de gaten kreeg. Maar toen hij bij de bank aankwam was die leeg en was ze nergens te bekennen. Hij bleef even staan en ging toen zelf op de bank zitten. Hij plaatste zijn handpalmen plat op de ruwe grijze houten zitting en leunde achterover.

Het moest haar lunchtijd zijn geweest. Hij keek achterom naar het park dat zich in de verte uitstreekte en richtte zijn blik toen op de gebouwen links van hem, de winkels en kantoren waar hij gisteren tijdens zijn wandeling langs was gekomen.

Peinzend stond hij op en begon over het asfaltpad terug te lopen, dezelfde route volgend die hij de vorige dag had afgelegd. Nog steeds alert bekeek hij iedereen die hem naderde nauwkeurig. Het was nu bewolkt en kouder, er waren niet veel mensen in het park vandaag.

Toen hij de weg had bereikt wachtte hij bij de drukke kruising totdat hij kon oversteken. Hij keek naar de boogvormige rij gebouwen aan het begin van Whiteladies Road, recht voor hem. Een bruidswinkel, een sportwinkel, een Indiaas restaurant...

Probeer haar nu voor je te zien. Representatief grijs broekpak.

Zijn ogen dwaalden naar de ramen van de tweede en derde verdiepingen. Sommige hadden vitrage – appartementen, kennelijk – maar naarmate hij de heuvel verder afliep zag hij steeds vaker verticale lamellen, steriel fluorescerend licht en commerciële belettering.

Ze werkte op een kantoor.

Hij wandelde rustig verder, ontspannen maar oplettend, en bleef af en toe staan om door de ramen van cafés en lunchrooms te kijken, gelegenheden waar kantoormedewerkers op een bewolkte dag misschien gingen lunchen. Zijn blik schoot langs de mensen in de straat en bleef even rusten op iedereen met een slank postuur die ongeveer een meter zeventig lang was en vaalblond haar had.

Tegen een uur 's middags kreeg hij het gevoel dat hij zijn kans had gemist. Hoogstwaarschijnlijk zat haar lunchtijd erop en was ze alweer op kantoor. Hij bleef staan en tuurde in beide richtingen. Aan weerskanten van de straat bevonden zich kantoren. Hij kon onmogelijk weten in welk kantoor ze werkte en wist ook niet of hij wel op het goede spoor zat. Het was een lastige uitdaging, maar hij genoot van de spanning.

Moe van het op-en-neer lopen langs dezelfde winkels, draaide hij zijn rug naar het park en volgde de weg omlaag naar het stadscentrum. Hij besloot een kijkje te gaan nemen in de tweedehands boek-

winkel waar hij de vorige dag was langsgekomen. Hopelijk was hij open. Terwijl hij de straat overstak bleef hij de mensen om zich heen in de gaten houden, voor het geval dat...

Twee jonge vrouwen liepen zijn kant op, geanimeerd in gesprek. Allebei droegen ze vrijetijdskleding. Een van hen had kort blond haar, droeg een gebleekte spijkerbroek en een strakke groene trui; de andere zag er Aziatisch uit en was gekleed in een bruin suède jasje en een donkere broek. Hij wist onmiddellijk dat geen van beiden zijn doelwit was, maar het Aziatische meisje was nogal aantrekkelijk. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden toen ze dichterbij kwam, met haar lange zwarte haar dat heen en weer wiegde tijdens het lopen. Vlak voordat ze elkaar passeerden legde ze haar hand op de arm van haar vriendin en fluisterde iets. Ze giechelden en haar vriendin liet bijna haar koffie uit haar hand vallen. Ze had een sympathieke glimlach, maar toen ze elkaar voorbijliepen bleef Naysmith plotseling staan.

Zittend op die bank in het park, gemiddelde lengte, slank atletisch figuur...

Hij fronste zijn wenkbrauwen, concentreerde zich op haar beeltenis in zijn hoofd.

...Grijs broekpak, geen ring...

De twee vrouwen liepen hem nietsvermoedend voorbij.

...En wat hield ze in haar hand?

‘Hallo,’ riep Naysmith de twee vrouwen achterna, waarop ze zich omdraaiden en hem verbaasd aankeken.

‘Neem me niet kwalijk.’ Met een schalkse glimlach wees hij naar de koffiebeker die de blondine vasthield. ‘Jullie kunnen me vast wel vertellen waar de Starbucks is.’

Het Aziatische meisje wees naar een punt verderop heuvelafwaarts. ‘Gewoon doorlopen, en dan zie je hem vanzelf aan je rechterhand.’

‘Naast het station,’ voegde haar vriendin eraan toe.

Het station van Clifton Down bevond zich slechts een paar minuten lopen verderop, in Whiteladies Road. Vlak ernaast vond Naysmith Starbucks. Hij liep naar binnen en bestelde koffie. Leunend tegen de toonbank keek hij om zich heen naar de tafels, maar hij wist al dat ze er niet was. Niet nu. Niet vandaag.

Maar ze had hier wel degelijk koffie gehaald en die had ze vervolgens meegenomen naar het park, via dezelfde route die hij zojuist had gelopen.

Hij was een stuk opgeschoten.

Hij vouwde zijn krant dicht en keek uit het raam toen de trein het station van Salisbury binnenreed. Hij stond op, rekte zich uit en voegde zich bij de andere passagiers die zich al voor de deur verdrongen, wachtend tot hij openging.

Vlot en behendig trotseerde hij de hindernisbaan van mensen en bagage om snel een taxi te kunnen krijgen. Hij gaf de chauffeur instructies op een toon die impliceerde dat hij geen behoefte had aan verdere conversatie, sloeg het portier dicht en leunde achterover. Hoewel het spitsuur bijna voorbij was, reed het verkeer nog langzaam. Toch hadden ze spoedig de stad achter zich gelaten. Starend naar de vertrouwde bomen en hagen, doodde hij de tijd met het berekenen van zijn commissie op de deal met Merentha. Hij dacht na over wat hij met het geld zou gaan doen. Hij glimlachte, en zijn weerspiegeling in het raam glimlachte naar hem terug.

Hij keek naar de taxi die omkeerde en terugreed door het dorp, liep naar de witte voordeur, haalde een sleutel uit zijn zak en liet zichzelf binnen.

‘Rob?’ riep een vrouwenstem van boven toen de deur dichtsloeg. ‘Ben jij dat?’

‘Ik ben het,’ antwoordde hij. Hij legde zijn telefoon en sleutels op de tafel. ‘Kim, kom eens even naar beneden.’

Kim liep de trap af en keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. Een meter zeventig, met een jeugdige uitstraling die hem soms deed vergeten dat ze 27 was. Haar boosheid wond hem altijd een beetje op.

‘Ik heb je vandaag gebeld, rond lunchtijd,’ begon ze, plukkend aan haar lange zwarte haar, ‘en je hebt me weggedrukt.’

‘Ik was bezig met een klant. Toe nou, dat weet je toch.’

‘Maar je hebt helemaal niet teruggebeld.’ Ze keek hem beschuldigend aan met haar grote, lichtbruine ogen. Ze droeg een eenvoudig wit topje en haar spijkerbroek accentueerde haar smalle heupen en haar slanke figuur.

‘Jawel,’ zei hij op zachte, samenzweerderige toon, ‘maar dat was omdat ik de verrassing niet wilde bederven.’

Langzaam liep ze naar hem toe, nu meer nieuwsgierig dan argwanend. ‘Ik heb een beetje mazzel gehad in Bristol,’ zei hij met een glimlach. Hij pakte haar hand, trok haar tegen zich aan en genoot ervan haar lichaam te voelen. Ze verzette zich niet.

‘Zijn je vergaderingen goed gegaan?’

‘Heel goed,’ mompelde hij, en hij boog zich voorover om haar haar te kunnen ruiken.

‘Plaag me niet zo,’ zei ze op verwijtende toon. ‘Wat voor verrassing?’

‘Goed dan,’ zei hij lachend. ‘Het is voor elkaar. De overeenkomst is helemaal rond, en dat betekent een heel goede bonus. Ik dacht, misschien kunnen we een lang weekend naar Rome...’

‘O, Rob, dat is geweldig!’ Opgewonden keek ze naar hem op en sloeg haar armen om zijn nek. ‘Sorry... Het spijt me dat ik daarnet een beetje vervelend deed.’

‘Laat maar zitten.’ Hij glimlachte. ‘Ga nu maar snel naar boven en ga je verkleeden. Ik neem je mee uit eten.’

Ze lachte. ‘Ga je mee om me te helpen uitkiezen wat ik aan moet trekken?’

‘Verleidelijk,’ zei hij langzaam. ‘Maar als ik moet toekijken terwijl jij je verkleedt, dan weet je wat er gebeurt.’

Ze draaide zich om en keek hem ondeugend aan. ‘Kan me niet schelen...’

Hij knikte. ‘Dat weet ik. Maar eerst gaan we wat eten bij Mirabelle.’

Hij keek haar na toen ze gehoorzaam de trap op huppelde en zuchtte even. Op dit soort momenten was hij echt gek op haar.

Lees verder in *Oogcontact*.